

شیخ بهایی (ره)

در هفدهم محرم سال نهصد و پنجاه و سه هجری قمری، «بهاءالدین محمد عاملی» معروف به «شیخ بهایی»، فقیه و عالم برجسته در لبنان دیده به جهان گشود.

در هفدهم محرم سال نهصد و پنجاه و سه هجری قمری، «بهاءالدین محمد عاملی» معروف به «شیخ بهایی»، فقیه و عالم برجسته در لبنان دیده به جهان گشود.

پدر بزرگوار وی از عالمان بزرگ لبنان بود که پس از شهادت فقیه فرزانه «شهید ثانی» به دست عوامل حکومت عثمانی و ناامن شدن لبنان برای علمای شیعه، به ایران هجرت کرد.

شیخ بهایی در حوزه های علمی قزوین و اصفهان، نزد عالمان برجسته، دانش آموخت و در علوم چون فقه، اصول فقه، تفسیر و حدیث بسیار برخوردار شد. سپس به تدریس علوم مختلف پرداخت و شاگردان بسیاری پرورش داد که آن ها نیز از عالمان مشهور زمان خود شدند.

شیخ بهایی با وجود تنقیری که از پادشاهان صفوی داشت، به آنان نزدیک شد و از امکانات حکومت آن ها برای ترویج فرهنگ اسلام استفاده کرد و در زمینه های فرهنگی، سیاسی و اجتماعی خدمات ارزنده ای انجام داد.

او مدت ها «شیخ الاسلام» هرات بود و در آن دیار به ترویج معارف دینی پرداخت. شیخ بهایی، در ادامه به مدت سی سال به مناطق مختلف جهان اسلام، سفر کرد و با حضور در میان مردم با نیازهای فکری و معنوی آن ها آشنا شد و در راه حل مشکلات آنان از هیچ کوششی دریغ نرزد.

او مدتی نیز، شیخ الاسلام اصفهان بود و ریاست علمی و دینی این شهر که پایتخت صفویه بود را به عهده داشت. وی همچنین از شاعران نامدار عصر صفویه است و به سبک عراقی اشعار دلنشینی سروده است.

از این دانشمند شهیر جهان اسلام، آثار متعدد و ارزشمندی برجای مانده است که از میان آن ها می توان به کتاب های «تشریح الافلاک»، «حدائق الصالحین»، «عین الحیات» و «کشکول» اشاره کرد.